

Sygn. akt II CSK 141/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S.
przeciwko R. K. i M. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398 § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołali się na istotne zagadnienie prawne, a nawet na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.), to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego : z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Wskazane w skardze kasacyjnej kwestie nie mają bezpośredniego wpływu na wynik sprawy. Sąd Najwyższy w zapadłym w sprawie wyroku z dnia 25 sierpnia 2011 r. w ramach rozważań prawnych wyraźnie wskazał na brak przesłanek wyłączających zobowiązanie pozwanych do zwrotu zwaloryzowanej kwoty, równej udzielonej im bonifikacie i w związku z tym za bezprzedmiotową uznał kwestię wykładni art. 68 ust 2 u.g.n. Zakwestionował w tym wyroku zastosowanie przez Sądy meriti art. 5 k.c. Po dokonaniu rozważań doszedł do wniosku, że odmowa udzielenia ochrony prawnej na podstawie tej klauzuli generalnej, musi być uzasadniona istnieniem okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości, których w sprawie się nie dopatrył. Sądy były związane tą wykładnią, a nadto nie można było oprzeć obecnej skargi kasacyjnej na podstawach sprzecznych z tą wykładnią (art. 398²⁰ k.p.c.).

Wprawdzie zarzut przedawnienia roszczenia został zgłoszony przed Sądem pierwszej instancji w toku ponownego rozpoznania sprawy, w piśmie procesowym z dnia 10 kwietnia 2012 r., ale Sąd Okręgowy go nie uwzględnił stosując do wszystkich spóźnionych zarzutów art. 207 § 3 w poprzednim brzmieniu (prekluzja). Skoro Sąd drugiej instancji nie zakwestionował stosowania w sprawie tego unormowania (por k. 17 uzasadnienia), to aby zarzuty te mogły być obecnie uwzględnione skarżący w skardze kasacyjnej musieliby powołać art. 207 § 3 w poprzednim brzmieniu, czego nie uczynili.

Poza tym podniesione w skardze jako zagadnienia kwestie nie zawierają wystarczającej argumentacji jurydycznej mogącej prowadzić do odmiennych ocen prawnych, tj. nie uwzględniają znacznej części judykatury por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2012 r., III CZP 4/12, OSNC 2012, nr 10, poz. 116 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., II CSK 294/11, OSNC 2012, nr 9, poz. 651 ze zm.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla

prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Nie można uznać skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną, jeżeli zaskarżone orzeczenie jest oparte na wykładni i zastosowaniu prawa opartych na dominującym nurcie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Poza tym nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw